

Галя

Олександр Копиленко

Проминувши город, хлопці вибігли на луки до лісу. Біля самого тину росли кущі бузини, терну, шипшини. Здіймалася вгору на тонких стеблах густа кропива. Тому між кущами лазити було небезпечно: кропива жалила ноги, руки, навіть обличчя. Хоч як обережно йдеш, однаково не врятуєшся.

Кропива мала страшних ворогів в особі Василя, Миколки та ще кількох хлопців, що вийшли бавитися на луки. В кожного з них у руках шаблюка, вирізана з деревини, з дротяною ручкою.

Тільки у Василька справжня, залізна.

Хлопці прийшли воювати зі своїм; ворогом — з кропивою.

Вишикувавшись рівненько, піднявши шаблі, вони з бойовими вигуками кинулися вперед. Примчали до кущів і почали нещадно рубати зелені стебла кропиви. Вигукували:

— Тепер будеш жалити? Будеш сверблячкою колоти, говори?

Але кропива мовчала, тільки голівки хилилися, зрубані хоробрими вояками.

Знищивши в одному місці, Василь кинувся в друге й почав тут винищувати ворога. Кілька разів рубнув — так і повалилися голови кропив'яні. Розмахнувся ще раз і не рубнув. Рука спинилася, і Василь глянув здивовано.

У кропиві, просто перед ним, сиділо чорне галчення і спокійно дивилося на хлопця. Навіть не тікало. Потім, розглянувши добре Василя, галчення розкрило дзьоб з жовтими заїдами і писнуло.

— Хлопці, сюди! Впіймав пташеня! — крикнув Василько.

— Цур на всіх! — відповів Микола і примчав перший.

З ним прибігли інші хлопчики і спинилися здивовані. Перед ними сиділо гарненьке галчення і прохало їсти, розкривши широко дзьоб. Ми— колка швидко знайшов велику сіру гусеницю і поклав пташеняті в рот. Галчення з великим задоволенням проковтнуло. Але ця їжа тільки, мабуть, роздратувала пташеня, бо воно ще ширше роззявило свій дзьоб і забило крильцями, жадібно вимагаючи їсти.

— Голодне! — крикнув Василь,— Лови, хлопці, жуків!

Кинулися хлопці на всі боки і почали носити пташці їжу. Галчення пожадливо хапало комах, черв'яків і похапцем ковтало. Це ще більше заохочувало дітей до роботи.

— Дивись, дивись, цілого коника проковтнуло! — кричав Василь.

— Живого?

— Живого!

І побігли хлопці знову по здобич. Зрештою, пташеня перестало з такою охотою їсти, а потім і зовсім не розкривало рота. Коли хтось з дітей підносив до дзьоба найсмачнішого жука, галчення не хотіло їсти, відвертало голову.

— Наїлося,— вирішили хлопці.

— Диви, дрімає. Очі заплющило,— звернув увагу Миколка.

Дійсно, пташеня присіло на травичці і дрімало після такого багатого і смачного обіду.

— Нехай відпочине, — промовив Василь,— Спи, Галю, спи.

Коли хлопець сказав ці слова, галченя подивилося на нього здивовано, і Василько з радістю крикнув:

— Розуміє своє ім'я, розуміє! Назву галку — Галя. Галю, Галю! Житиме в мене разом з синичкою. Весело їм буде.

Хлопці не сперечалися. Забрав хлопець пташеня і поніс його додому. Тільки з'явився в хату Василь з галкою, мати побачила і сказала:

— Ти, мабуть, звіринець думаєш відкрити. Всіх птахів з лісу перетягнеш додому.

— А ви погляньте, мамо, яке галченя! Ручне, і звуть його Галя...— радісно відповів Василь.

Посадив Василько пташеня на гілку, де постійно жила синичка. Тепер синички не було в хаті, вона десь гуляла надворі. Ця пташка цілком приручилася, і траплялося так — увесь день немає її в хаті, гуляє в садку, лазить по деревах за вікном, а на вечір обов'язково приходять ночувати додому. Літати добре синичка ще не могла, а лише перепурхувала на невелику відстань.

Але тепер синичка, мабуть, почула веселий шум у хаті і вже сиділа на вікні, хитро озираючи людей. Раптом побачила непроханого гостя — галку. Розлютована синичка засичала загрозливо і стрибнула на свою гілку. Галченя дивилося на неї спокійним поглядом своїх сіруватих маленьких очей.

Синичка рішуче підстрибнула до свого гостя і, роздратовано, люто запищавши, хоробро кинулась на нього. Маленька пташка вчепилась у голову галченяти кігтями і почала клювати йому потилицю.

Тепер і галченя перелякалося. Не встиг Василько розборонити птахів, як раптом почулося:

— Кра, кра, кра!..

Закрякало безпомічне пташеня, яке не навчилося ще битися й боротися з ворогами, і синичка перелякано відступила. Надто грізний голос мала молода галка.

— Галя перемогла! Перемогла! — закричав Василько.— Ти, Галю, не бійся! Кричи й клюй її, щоб не лізла... і будеш молодець! Ніхто тебе й не битиме.

Та через кілька днів пташки помирилися і мирно собі жили в кутку на одній гілці. Дуже втішна пара птахів!

Галя росла швидко. Вже за тиждень галка так звикла до Василька, що бігала за ним надворі, смішно махаючи крилами. Коли Галі не було ніде видно, Василько кричав:

— Галю, Галю, Галю!

І пташеня з'являлося негайно. Їсти Галя приходила завжди своєчасно й бігала за своїм хазяїном, доки той не нагодує її.

Всі в дворі дуже любили Галю.